

Dostoievski, pătimaș al ruletei

“Când sunt aproape de sala de jocuri de noroc, intru în conștii de îndată ce aud sunetul banilor pe masă”, mărturisea marele romancier. La mijlocul anilor 1860, a fost lovit de câteva evenimente tragice: soția și fratele său au murit, el a intrat într-o depresie devastatoare, iar datoriile l-au copleșit. Și așa a devenit dependent de jocurile de noroc, mai ales de ruletă. Se spune și că a scris finalul romanului “Crimă și pedeapsă” mai repede decât era prevăzut pentru că avea nevoie disperată de un avans din partea editorului său și că a scris nuvela “Jucătorul” cu scopul de a-și plăti datoriile acumulate la ruletă.

Balzac, cafegiu înrăit

“Mulți oameni își găsesc inspirația în cafea, dar, cum știe toată lumea, cafeaua transformă persoanele plictisitoare în și mai plictisitoare”, spunea deseori Balzac. Scriitorul bea 50 de cești de cafea pe zi, ba uneori mânca și zaț. O “tactică” pe care el o numea “oribilă, brutală, pe care o recomand numai bărbaților în putere. Cafeaua abuzează de garniturile stomacului așa cum un căruțaș abuzează de ponei, plexul se inflamează, scânteile sar până la creier. Ideile se pun în mișcare ca batalioanele unei armate, iar bătălia e dusă cu furie. Cavaleria metaforei se dispune în formație de luptă printr-un galop magnific; artileria logicii năvălește printre cartușe; la ordinele imaginației trăgătorii ochesc și personaje încep să defileze; hârtia este acoperită de cerneală, iar munca nocturnă începe și se termină cu torențele acestei ape negre așa cum o bătălie se termină cu pulberea cea neagră”.

Byron, obsedat de sex

Nu numai că s-a culcat cu peste 250 de femei în Veneția, într-un singur an, fără a mai pune la socoteală bărbații, dar George Byron a avut o aventură și cu scriitoarea Caroline Lamb, cu verișoara sa, Anne pe care a luat-o și de soție și chiar cu propria lui soră vitregă. Desigur, cifra 250 îi dă statutul de seducător feroce, dar interesant este obiceiul lui Byron de a păstra o amintire din partea fiecărei iubite. Prefera mostre de păr pubian pe care le păstra în plicuri atent marcate cu numele fiecăreia. Recent, aceste plicuri au fost expuse în public de editura care se ocupă de opera lui Byron.

Paul Verlaine – absint

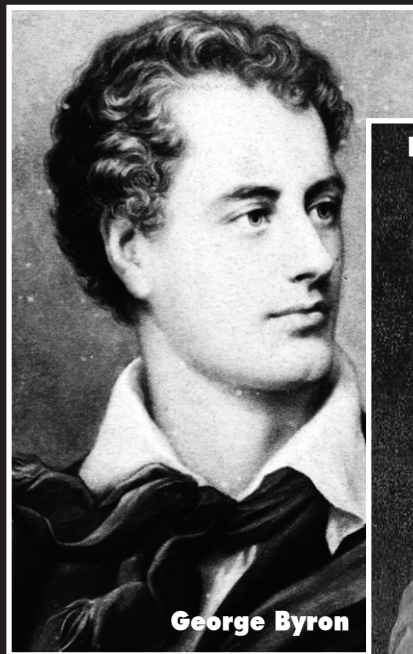
Baudelaire, Verlaine, Rimbaud, cu toții au fost adepți ai absintului, dar dintre ei, Verlaine i-a fost extrem de devotat. Când el și Rimbaud au pus capăt aventurii lor amoroase, Verlaine a intrat într-o stare de furie alimentată de absint și și-a împușcat fostul amant în braț. A petrecut doi ani în închisoare. Spre sfârșitul vieții, rămas sărac și singur, a renunțat la viciile sale, mai puțin la absint. L-a cerut chiar și pe patul de moarte.

Dickens, atras de cadavre

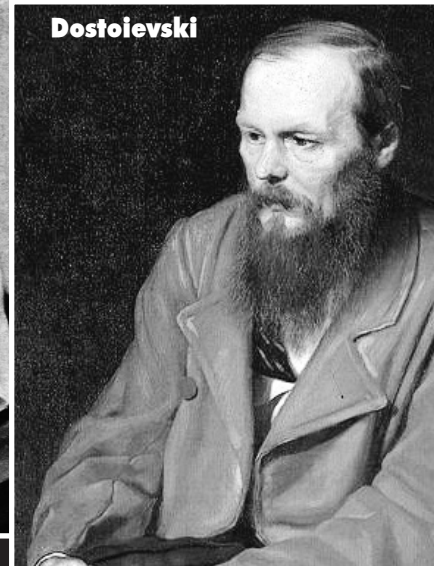
Charles Dickens obișnuia să petreacă zile întregi în morgă observând cum sunt aduse, pregătite și depozitate cadavrele, declarând că este “târât de o forță invizibilă” către acel loc. Dickens nu este primul artist fascinat de organismele moarte, dar în general, artiștii vizuali sunt accia care simt nevoia să examineze formele corpului uman. Dickens a descris forța care-i îndrepta pașii spre morgă drept atracția repulsiei.

Hemingway, refugiu în alcool

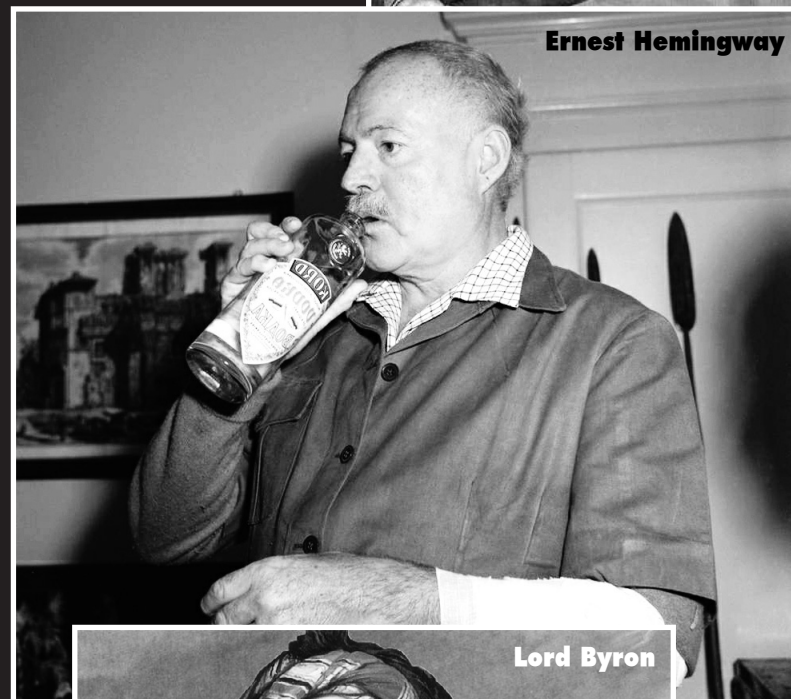
Au existat mulți scriitori celebri dependenți de alcool-John Cheever, F. Scott Fitzgerald, William Faulkner, Charles Bukowski-dar nu trebuie uitat Ernest Hemingway. Scriitorul american a fost alcoolic în cea mai mare parte a vieții sale și chiar a început să bea mai mult începând cu anii '50 pentru a putea trece mai ușor peste durerile provocate de unele accidente pe care le-a avut. Legenda spun că Hemingway a inventat băutura ca daiquiri sau mojito. “Întotdeauna să faci treaz ceea ce ai spus că vei face când erai beat. Asta te va învăța să taci”, iată unul din crezurile romancierului.

George Byron

Dostoievski

Ernest Hemingway

Lord Byron